

PARCUL NAȚIONAL BUILA-VÂNTURARIȚA

Descoperă minunile de piatră ale Olteniei de sub Munte

MUZEUL TROVANȚILOR

*De aceea, pentru mine muntele - munte se zice.
De aceea, pentru mine iarba - iarbă se spune.
De aceea, pentru mine izvorul izvorăște.
De aceea, pentru mine viața se trăiește.*

Nichita Stănescu (1933-1983)

ECHIPA REALIZATOARE

DESIGN & LAYOUT

Marius Andrei

TEHNOREDACTARE

Raluca Șerban

Iulia Olariu

Mădălin Focșa

FOTOGRAFIE

Adrian Rădulescu

Alex Ștefan

Dan Tăuțan

Dia Somogyi

Doru Gomboș

Dragoș Ilieiu

Ema Cojocaru

Florin Stoican

Gabriel Șerban

Ioan Stoenică

Ioana Ursache

Ionela Samoilă

Iulia Olariu

Marius Andrei

Mădălin Focșa

Nicoleta Marin

Răzvan Precup

Thinkstock

CONSILIERE ȘTIINȚIFICĂ

Florin Stoican

Monica Huidu

Mulțumiri din suflet fotografilor care au dat culoare acestei broșuri. Fără ei n-ar mai fi fost la fel! Material realizat în cadrul proiectului „Promovarea ariilor naturale protejate de către tinerii localnici”, derulat de Asociația Kogayon cu sprijinul Administrației Parcului Național Buila-Vânturarița. Proiect finanțat de Fundația pentru Parteneriat și MOL România în cadrul Programului de finanțare Spații Verzi componenta Ariei Naturale Protejate 2010.

CADRUL
GENERAL

Te invităm să descoperi Parcul Național Buila-Vânturarița, cel mai mic parc național din România.

În prezent, în România există 13 Parcuri Naționale și 14 Parcuri Naturale, acestea fiind două categorii aparte de arii naturale protejate, care se diferențiază între ele prin faptul că Parcurile Naționale sunt zone sălbatice în care nu se desfășoară activități umane permanente, ci doar temporare, precum pășunatul, iar Parcurile Naturale cuprind pe lângă zone naturale valoroase și localități.

Ce sunt Parcurile Naționale?

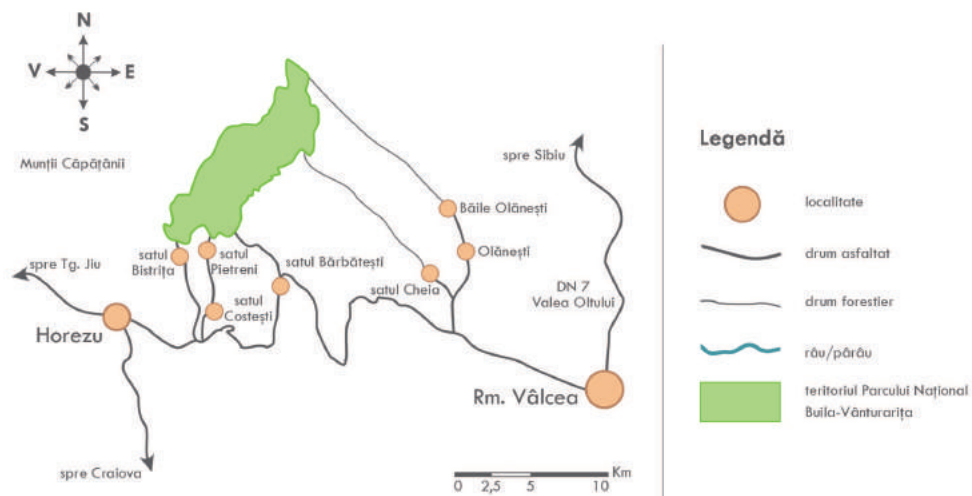
Parcurile Naționale reprezintă poate cel mai bine patrimoniul natural al unei țări, capitol la care România încă se mai poate mândri cu munți sălbatici cu păduri întinse și pajiști naturale, animale care în alte părți ale Europei nu se mai găsesc în sălbăticie sau plante păstrate din cele mai vechi timpuri (de exemplu, din epoca glaciară).

De ce a fost declarată această zonă arie protejată?

Buila-Vânturarița este o zonă specială, un masiv calcaros aparte în Carpații Meridionali. Aici încă mai găsim păduri întinse cu fagi semeți și poieni cu flori rare dar și pâlcuri de pădure de tisă, un conifer întâlnit foarte rar în sălbăticie în restul țării. Munții aceștia au fost sculptați timp de milioane de ani de mici afluenți ai Oltului ce au format sectoare de chei abrupte și spectaculoase, care ascund privirilor drumețului grăbit peșteri și grotte, unele adesea suspendate.

Oriunde te uiți, te vor surprinde peisajele uimitoare ale pădurilor de mesteacăn, fag și molid, străbătute de izvoare ce și-au format mici cascade, creste ascuțite de calcar, abrupturi cu stânci prăvălite, culmi domoale cu pajiști înflorite și stâne de oi.

Cum ajungem în Parcul Național Buila-Vânturarița

Trecând la pas, poți vedea adesea urme proaspete de cerb, capră neagră sau bursuc. Și nu doar ce se poate vedea la suprafața muntelui te va surprinde, ci și „lumea ascunsă” din interiorul Pământului, fie că este vorba de peșteri atent sculptate de apă sau de uimitoare fosile de mici crustacee și animale marine contemporane cu dinozaurii.

Un element suplimentar de valoare în zonă este dat de prezența în interiorul Parcului sau în imediata apropiere a acestuia a numeroase schituri și vechi mănăstiri, precum: mănăstirile Arnota, Bistrița, Horezu, schiturile Pătrunsa, Pahomie, Iezer, Bradu, Jgheaburi, bisericile fostelor schituri 44 Izvoare, Păpușa, bisericile rupestre din Peștera Liliacilor. Arhitectura tradițională a satelor vâlcene de la poalele muntelui mai poate fi observată încă în câteva sate, precum Pietreni, Bărbățești și Costești.

Iată doar câteva motive pentru care această zonă a fost declarată Parc Național! Acest lucru s-a întâmplat în anul 2004, prin Hotărârea de Guvern 2151, iar în februarie 2006 a fost constituită Administrația Parcului (RNP Romsilva în parteneriat cu Asociația Kogayon). Asociația Kogayon a realizat studiul de fundamentare științifică precum și toate demersurile necesare înființării Parcului, acesta fiind în prezent singurul caz din țară în care o organizație non-guvernamentală co-administrează un Parc Național.

Personalul Administrației Parcului Național Buila-Vânturarița este format din: director, responsabil relații cu comunitățile, educație ecologică și turism, biolog, specialist IT, economist, șef pază și patru rangeri.

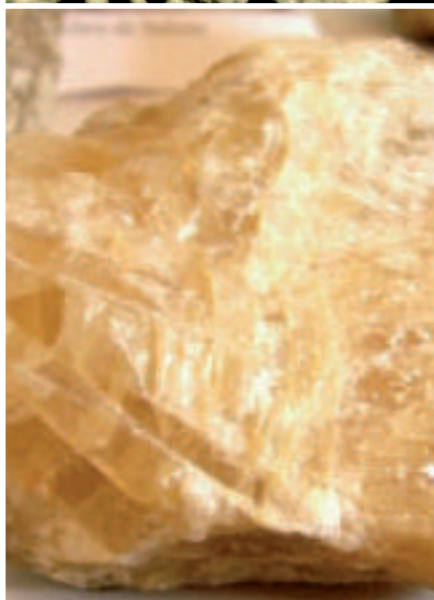

AFLĂ

despre Geologia unui munte vechi
de sute de milioane de ani

Povestea geologică a Masivului Buila-Vânturarița a început... acum câteva sute de milioane de ani!

Calcarele din care este constituită creasta s-au format în Juristic, acum 145-200 milioane de ani. În acea perioadă, relieful și clima nu erau așa cum le cunoaștem noi astăzi. În vremurile acelea, clima era mult mai caldă decât acum, iar uscatul era dominat de dinozauri și păduri de gimnosperme, totodată atunci apărând păsările și primele mamifere.

Muntele înalt și semeț pe care îl vedem azi s-a format într-o altă zonă mai la sud, într-un bazin acoperit cu ape, la marginea Oceanului Tethys (un ocean din timpurile preistorice, dispărut astăzi). Muntele s-a format într-un bazin cu ape puțin adânci și calde, care au permis instalarea recifelor cu o bogată floră și faună marină: alge, corali, gasteropode, bivalve, foraminifere, pești osoși, ihtiozauri și plesiozauri. Resturile scheletelor acestora au format stratele sedimentare calcaroase prin două procese numite bioconstrucție și bioacumulare. Ca mărturie a existenței acestor viețuitoare de acum peste 150 de milioane de ani sunt fosilele descoperite în anumite puncte din masiv.

Înaintând mai aproape pe scara geologică, ajungem în Cretacic, perioadă cuprinsă între acum 145 și 65 milioane de ani, când au apărut plantele cu flori, dinozaurii au continuat să domine uscatul, iar mamiferele s-au diversificat.

Tot în această perioadă au avut loc intense mișcări ale plăcilor tectonice, continentul african despărțindu-se de America de Sud și lărgindu-se Oceanul Atlantic. În zona bazinului Builei a continuat procesul de sedimentare, însă sub altă formă: prin transportul și depunerea materialelor sedimentare (pietriș, nisip, mъл) cărate de ape de pe continent în timpul ridicărilor și coborârilor repetate ale fundului bazinului, acestea acoperind calcarele formate anterior. Astfel, calcarele jurasice au fost acoperite de sedimente (pietriș, nisip, mъл) aduse de pe continent, proces care a continuat și ulterior. Aceste sedimente au format mai apoi actualele strate de conglomerate, gresii, argile și marne aflate peste calcare, la sud de actuala creastă.

Apoi, după marea extincție de acum 65 milioane de ani ce a dus la dispariția dinozaurilor, amoniților, belemnțiilor și a altor specii, viața s-a diversificat din nou prin cucerirea uscatului și mării de către plantele cu flori, mamifere, păsări și pești. Nivelul mării a cunoscut mai multe fluctuații, care se regăsesc astăzi în teren, dacă studiem sedimentele depuse.

Ulterior, continentele au căpătat forma cunoscută astăzi și s-au format lanțurile muntoase actuale (Himalaya, Alpi, Anzi și Carpați). În procesul îndelungat de formare a Munților Carpați, sedimentele depuse, formate și consolidate în fostele bazine marine au fost ridicate, modificate și deplasate până în locul unde se găsesc acum (de aceea ceea ce se afla pe fundul unui bazin se află acum în vârful unui masiv montan). Repetatele mișcări tectonice și apoi eroziunea au contribuit la „definitivarea” formei și conturarea aspectului cunoscut astăzi.

DESCOPERĂ

Relieful uimitor al unui "munte-insulă"

Buila-Vânturarița este o zonă aparte în cadrul Carpaților Meridionali, făcând parte din Munții Căpățânii. Majoritatea munților de aici sunt formați din șisturi cristaline, roci dure formate de-a lungul a milioane de ani, care au fost apoi modelate de ape în culmi domoale. Dar nu și Buila, după cum am aflat.

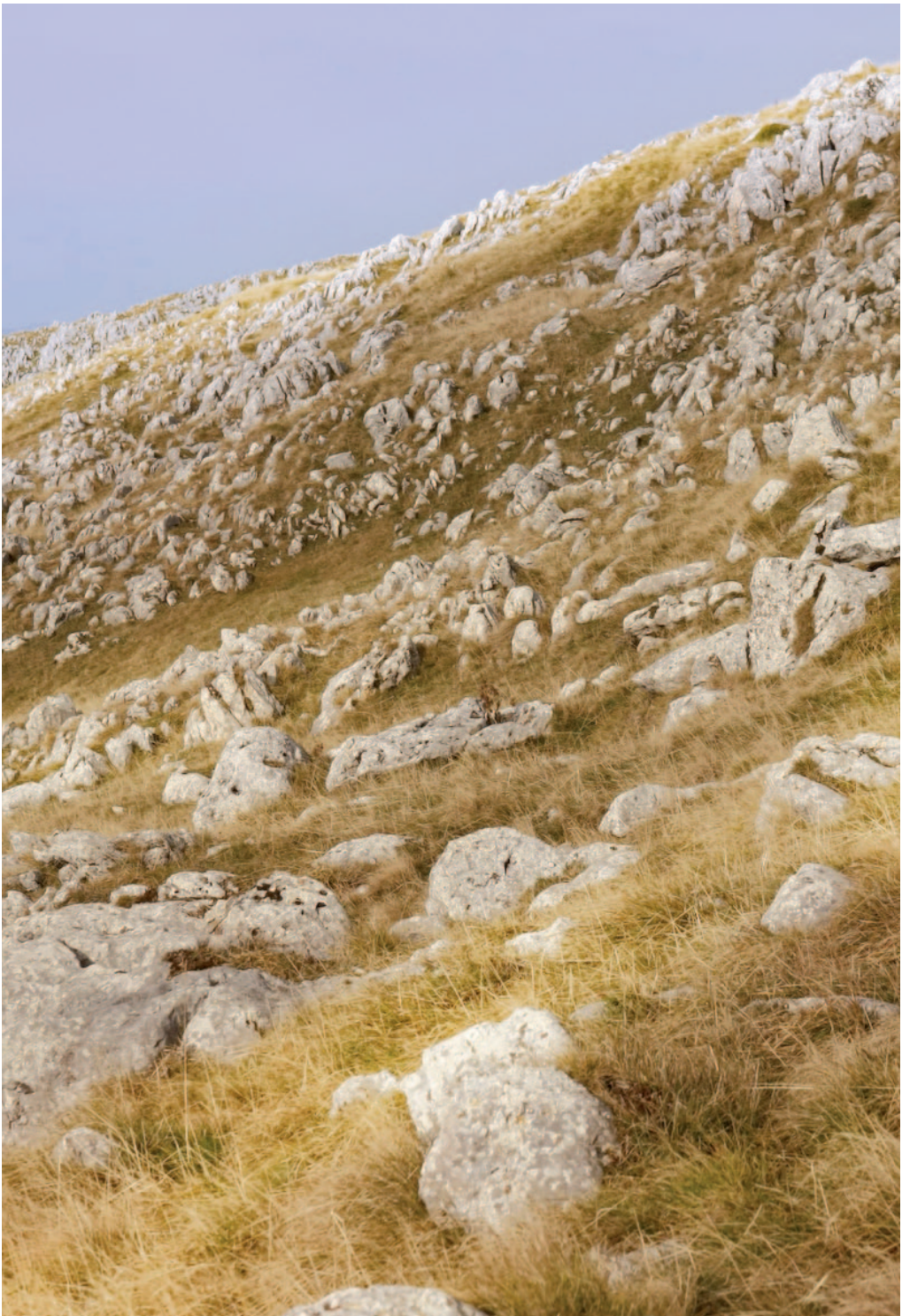
Aici, cinci râuri mai mici (Bistrița Vâlcii, Costești, Otăsău, Cheia și Olănești) au străpuns (sau doar subțiat în cazul Otăsăului) bariera de calcar a Builei, împărțind-o în patru masive cu înfățișare diferită: Masivul Arnota, culmile domoale ale Munților Cacova și Piatra, creasta Buila-Vânturarița și Masivul Stogu.

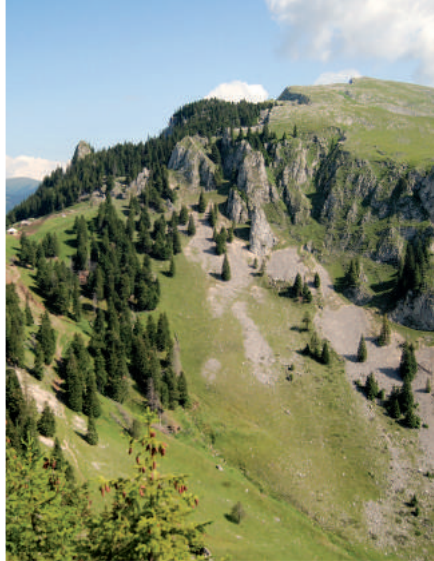
Culmea principală are o lungime de circa 14 km, având însă caracter unitar doar între valea Costești și valea Cheia, cu o mică întrerupere în zona Curmătura Builei. Creasta are aspect accidentat, doar pe zone restrânse având platouri netezite (Cacova, Albu), trăsătura dominantă fiind cea de culme în trepte, dominată de vârfuri rotunjite și culmi netede (Piatra) sau ascuțite (Vânturarița).

Creasta Buila-Vânturarița este cel mai accidentat și înalt sector, motiv pentru care peisajul este extrem de pitoresc aici, ceea ce a determinat și numele Parcului Național. Și natura are sculptori talentați: râurile, ploaia, vântul, zăpada și gheața, care de-a lungul miilor de ani au „sculptat și modelat” relieful.

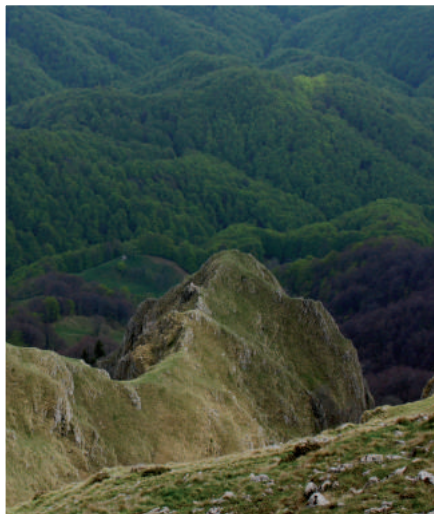
Astfel, creasta este presărată cu câmpuri de lapiezuri – porțiuni mai mari de calcare modelate de apă în diferite forme și dimensiuni, adesea bizare.

Ici și colo, apar stânci parcă cioplite cu dalta în formă de turnuri și ace, unele înalte și semețe, altele mai mici dar atent detaliate. Cum privești din Curmătura Builei spre Muntele Piatra, se înalță pereții de stâncă abrupti și apropiați printre care șerpuiesc Hornurile Popii, făcând legătura între sectoarele de creastă. Și pentru a te surprinde și mai mult, mergi și la una din arcadele naturale din Parc, cum ar fi Casa de Piatră aflată în apropierea Schitului Pătrunsa.

Vei descoperi că Buila este un munte cu două fețe: spre sud-est poți privi culmile împădurite care coboară domol spre satele de la poale iar spre nord-vest te va surprinde un abrupt spectaculos cu stânci prăvălite, acoperite pe alocuri de jnepeni.

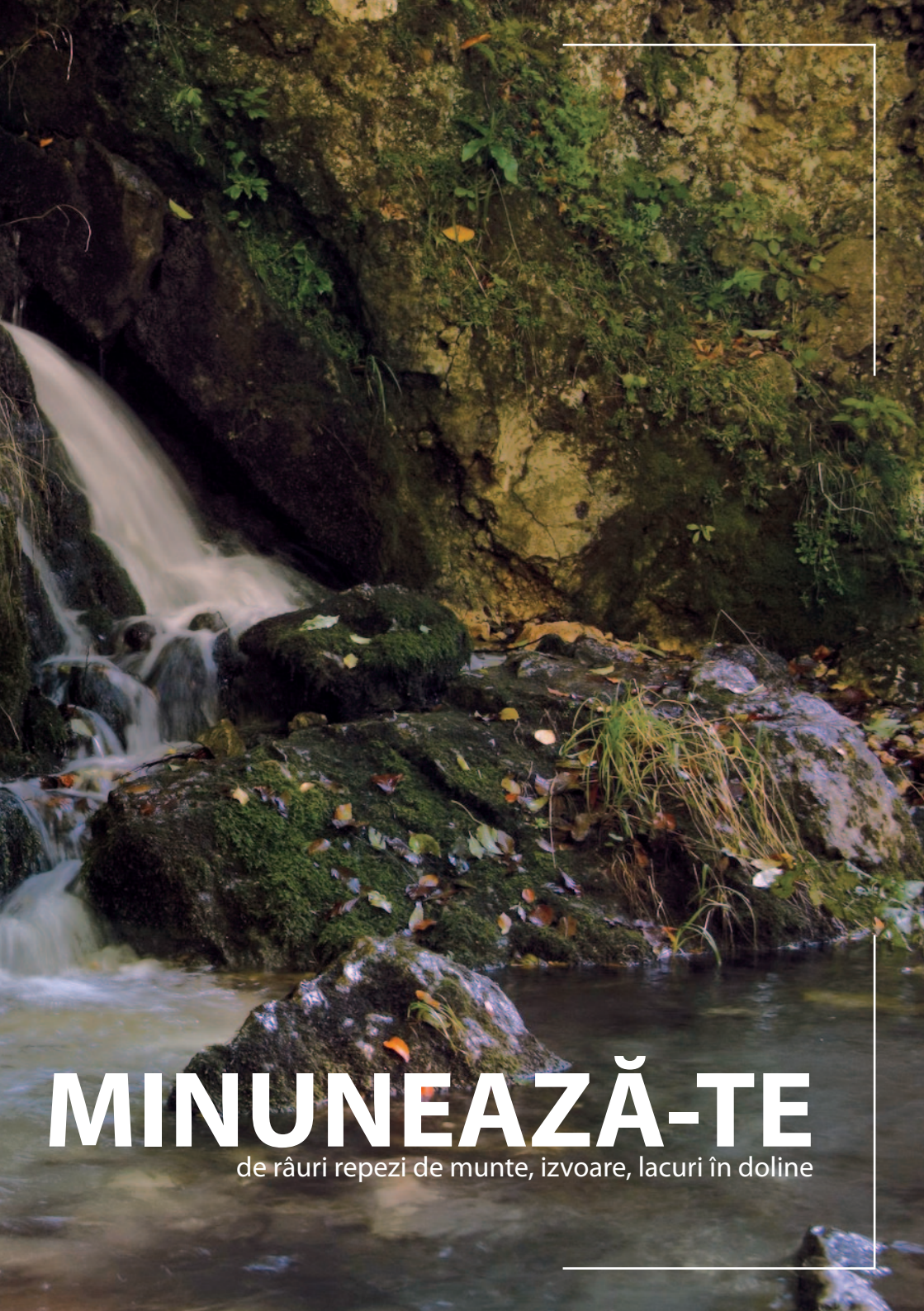
În afară de cele patru sectoare de chei, apa a săpat și în interiorul muntelui. Așa au luat naștere peste 100 de peșteri și avene, dintre care unele, pentru frumusețea lor au fost declarate Rezervații Naturale (Peștera Arnăuților, Peștera cu Lac, Peștera cu Perle etc.).

Cel mai înalt vârf este Vânturarița Mare (1885 m), iar altitudinea cea mai mică se află la ieșirea Bistriței din chei (550 m). Principalele vârfuri ale masivului sunt, de la sud-vest spre nord-est, următoarele: Arnota (1183,7 m), Cacova (1525,1 m), Piatra (1643 m), Albu (1658,9 m), Buila (1848,6 m), Ștevioara (1847 m), Vânturarița Mare (1885,2 m), Vioreanu (1866 m), Vânturarița Mică (1655 m), Stogu (1493 m).

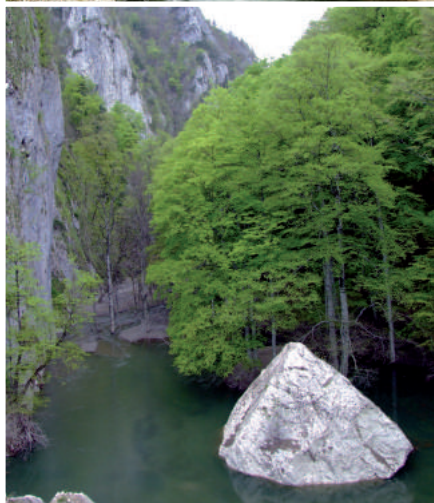

MINUNEAZĂ-TE

de râuri repezi de munte, izvoare, lacuri în doline

Vei găsi în împărăția apelor din Munții Builei râuri năvalnice care și-au săpat chei, pâraie de munte cu ape rezezi și mici cascade bine ascunse în pădure. Pe crestele domoale ale Cacovei poți vedea lacuri în doline, care seacă însă aproape complet în verile secetoase. Izvoarele și izburile risipite prin păduri sau cele de lângă schituri și mănăstiri (Izvorul Frumos de lângă Schitul Pahomie, izvorul de la Troiță, cel din Poiana Scărișoara și Poiana Pătrunsa) îți vor potoli setea în timp ce străbați potecile Builei.

Râurile, nevoite să ocolească bariera de calcar pe care o reprezintă Masivul Buila-Vânturarița, au reușit de-a lungul a mii de ani să o străpungă numai la cele două extremități. În partea de sud-vest râurile Bistrița și Costești și-au săpat spectaculoase chei între care este cuprins Muntele Arnota. În partea de nord-est râurile Cheia și Olănești au tăiat sectoare de chei, de-o parte și de alta a Muntelui Stogu, dintre care ale Cheii sunt printre cele mai adânci și mai sălbatice din țară. Aici, pe o lungime de peste 1 km întâlnim cascade, săritori, pereți apropiați până la 2 m și înalți de peste 300 m.

CUNOAȘTE

Biodiversitatea!

Specii rare, relictice glaciare, viețuitoare mici și mari,
insecte nemaipomenite

Masivul Buila-Vânturarița păstrează încă unele zone cu păduri virgine – în special în „dosul Builei”; pe versanții respectivi copacii nu au fost tăiați niciodată, și un întreg ecosistem natural foarte variat s-a putut dezvolta aici. Cel mai des întâlnite în Buila sunt pădurile de fag, molid și brad. Pădurile de conifere sunt mai răcoroase și mai întunecoase decât cele de fag. De aceea, în aceste păduri, stratul ierbos este mai slab dezvoltat (ferigi, alior, ciocul berzei, măcrișul iepurelui). Pădurile etajate de fag (cele mai extinse), molid și – mai rar – brad și zădă, lasă loc ici-colo și unor specii mai rare, cum ar fi tisa. Deasupra lor, în zona subalpină, vei putea întâlni jneapănul, cetina de negi (în Cheile Olănești, Cheile Costești) și ienupărul (pe culmile înalte ale munților Piatra, Vânturarița sau Ștevioara).

Vei găsi pe potecile din Buila-Vânturarița foarte multe plante interesante. Dacă ar fi să-ți povestim doar despre curechii de munte (*Ligularia sibirica*) – o minunată floare galbenă, ce dăinuie din era glaciară, și pe care o poți întâlni mai ales în lunci sau zonele de pădure și pajiște mlăștinoasă – și tot ar fi de-ajuns! Dar în pădurile sălbatice ale Builei mai poți afla și celebra roză de Cozia (unicat al Vâlcii), ca și crinul de pădure (*Lilium martagon*) – floare rară, ocrotită de lege. Sau minunatele orhidee – se găesc în masiv nu mai puțin de 28 specii, din totalul de 58 ce cresc în țară! Orhideele sunt cel mai amenințat grup de plante la nivel mondial. Ele sunt foarte sensibile la orice modificare a mediului lor, putând fi numite „barometrele” stării de sănătate a unei zone.

Așteaptă însă până vei ajunge sus, deasupra pădurilor, în împărăția pajiștilor alpine și a stâncăriilor, acolo unde vei vedea, de primăvara până toamna, cele mai rare și fragile flori de munte. Să-ncepem cu bulbuluc de munte (*Trollius europaeus*), pe care-l poți asemăna unui trandafir galben. Pe stâncării, o inflorescență de culoare roșu-aprins îți va atrage atenția: este pesma (*Centaurea atropurpurea*). Alături de ea mai poți vedea ghințura galbenă (*Gentiana lutea*), deși tot mai rară din cauza lăcomiei oamenilor. În locurile mai umede și umbroase din zăvoaie apare angelica (*Angelica archangelica*) – o floare alb-verzuie, la fel de vulnerabilă. Garofița de stâncă sau tulichina-lupului vin și ele să dea culoare purpurie, de multe ori chiar marginilor de poteci.

În pajiștea alpină aflăm și câțiva mici arbuști: argințica (*Dryas octopetala*), cu tulpina culcată la pământ și flori mari de culoare albă, sau iedera albă (*Daphne blagayana*) – al cărei miros plăcut de vanilie nu-l vei uita. Crinul de munte (*Lilium jankae*), un frate al celui de pădure, te va încânta prin culorile lui. Toporașul de stâncă (*Viola alpina*) este și ea una din florile rare, asemănătoare cu o panseluță. Simbolul creștelor rămâne însă floarea-reginei (*Leontopodium alpinum*) – ocrotită de lege din 1931, și care, așa cum i-o arată și numele, este cu adevărat regina florilor alpine.

Dintr-un astfel de mediu sălbatic și curat, nu puteau lipsi viețuitoarele, pe care aici, în Parcul Național Buila-Vânturarița, le poți chiar vedea sau auzi, de știi unde și cum să le cauți. De la cea mai mică insectă și până la regele pădurilor, ursul carpatin, poți afla aici lucruri nebănuite despre toate speciile.

Două specii de cărăbuș de aici (*Carabus intricatus* și *Carabus variolosus*) sunt foarte interesante. Ele se deosebesc de celelalte deoarece sunt prădătoare (se hrănesc cu răme, larve de insecte, moluște), limitând înmulțirea necontrolată a anumitor specii care, în număr prea mare, pot deveni dăunătoare. Croitorul fagului (*Rosalia aplina*), frumos colorat în albastru și croitorul mare (*Cerambyx cerdo*) sunt insecte amenințate cu dispariția, fiind protejate la nivel european. Supraviețuirea lor este legată de păstrarea în pădure a scorburilor și arborilor morți, în care își găsesc adăpost.

Prin zonele umede din pădure, te întâmpină uneori colorata salamandă, dar și tritonul (*Triturus alpestris*), buhaiul de baltă cu burta galbenă (*Bombina variegata*), broasca râioasă brună (*Bufo bufo*), broasca râioasă verde (*Bufo viridis*) sau broasca roșie de munte (*Rana temporaria*). Amfibienii sunt specii foarte sensibile la modificările calității mediului și de aceea sunt folosiți ca indicatori ai gradului de conservare a ecosistemelor. Cele mai multe specii de amfibieni sunt protejate.

Nici reptilele mici nu lipsesc: șarpele de alun (*Coronella austriaca*), gușterul (*Lacerta viridis*) sau șopârla de ziduri (*Podarcis muralis*). Dacă urmezi cursul râurilor rezezi departe de localități, vei fi surprins să poți observa păstrăvii în mediul lor natural, alături de alți pești precum zglăvocol (*Cottus gobio*), moioaga (*Barbus meridionalis*) sau – dacă norocul nu te părăsește – chiar lipanul (*Thymalus thymalus*).

Ridică-ți acum ochii și spre văzduh. Aerul tare de munte mai este încă tăiat de aripile tare de munte mai este încă tăiat de aripile păsărilor răpitoare: ziua, de gaia roșie (*Milvus milvus*), acvila țipătoare mică (*Aquila pomarina*) sau vânturelul de seară (*Falco vespertinus*), iar noaptea, mai ales de buhă (*Bubo bubo*). Fluturașul de stâncă (*Tichodroma muraria*), poate una dintre cele mai frumoase păsări din România, se întâlnește în zona cheilor (Cheile Costești, Cheile Bistriței, Cheile Cheii). Este o pasăre mică, ce zboară printre pereții stâncoși înalți și are aripile asemănătoare ca aspect cu cele ale unui fluture. Dintre alte păsări, mai menționăm: caprimulgul (*Caprimulgus europaeus*), presura de munte (*Emberiza cia*), codobatura de munte (*Motacilla cinerea*) și spectaculosul cocoș de munte (*Tetrao urogallus*).

Pădurea este casă pentru carnivorele mari, care aproape au dispărut în libertate din Europa de Vest: ursul brun (*Ursus arctos*), lupul (*Canis lupus*) și râsul (*Lynx lynx*). Fiind verigi esențiale ale lanțului trofic, ele vânează și mențin sub control natural cerbul (*Cervus elaphus*), căpriorul (*Capreolus capreolus*) și mistrețul (*Sus scrofa*). Un vânător iscusit și viclean este și vulpea (*Vulpes vulpes*). În pădurile de foioase și de amestec, bursucul (*Meles meles*) își sapă adevărate labirinturi. Veverița (*Sciurus vulgaris*) și pârșul (*Glis glis*) își caută cele mai bune scorburi pentru a-și construi cuibul. Deasupra tuturor, pe stâncăriile mai greu accesibile, cu puțină șansă vei vedea capra neagră (*Rupicapra rupicapra*), o altă specie periclitată, simbol al crestelor.

Să nu uităm nici de cele câteva specii de lilieci, care colonizează iarna multe din peșterile acestor munți – cea mai accesibilă, Peștera Sf. Grigorie Decapolitul de la Mănăstirea Bistrița, primind din acest motiv și numele lor: Peștera Liliecilor.

APRECIAZĂ

Modul de viață și tradițiile vâlcenilor de la munte

Încă din cele mai vechi timpuri este atestată prezența omului în așezările de pe văile râurilor care curg la poalele Munților Builei. Aici se află câteva localități străvechi: orașul Horezu, comuna Costești (satele Costești, Bistrița, Pietreni și Văratici), comuna Bărbătești (satele Bărbătești, Bodești, Negrulești și Bârzești), comuna Stoenești, comuna Păușești, orașul Băile Olănești (satele Cheia, Tisa, Comanca, Gurguiata).

În peșteri și în preajma primelor vetre ale satelor au fost descoperite vestigii din perioada neolitică, numită și “epoca pietrei lustruite” (acum aproximativ 7.000 î.Hr.). Urme ale Culturii Ferigile, una dintre cele mai importante culturi din a doua epocă a fierului, au fost descoperite pe teritoriul actualului sat Costești.

Urmărind filele istoriei, această zonă a făcut parte din una dintre primele organizații de tip feudal din Țara Românească (secolul al XIII-lea), Voievodatul întemeiat de Litovoi și fratele său, Bărbat. Legenda spune că urmașii lui Bărbat ar fi întemeiat satul Bărbătești, aflat la poalele muntelui.

Așezămintele monahale din zonă (Mănăstirea Bistrița, Mănăstirea Arnota, Mănăstirea Hurez, Mănăstirea Sărăcinești, Schitul Pahomie, Schitul Pătrunsa, Schitul Păpușa, Schitul 44 Izvoare, Schitul Peri, Schitul Iezer, Schitul Bradu, Schitul Jgheaburi) au fost centre importante de dezvoltare și păstrare a culturii începând cu perioada medievală târzie.

Moștenirea celor mai vechi timpuri s-a păstrat astăzi prin păstorit, pomicultură, apicultură și meșteșugurile de prelucrare a lemnului și a pietrei. Dar poate cea mai cunoscută îndeletnicire a locuitorilor din zonă este olăritul (ceramica de Horezu).

De asemenea, binecunoscute sunt covoarele oltenești cu motive florale, obiectele artisanale din lemn, portul și tradițiile păstorești.

Produsele tradiționale locale sunt foarte apreciate: fructe gustoase crescute natural în livezile de la poalele muntelui, țuică ce poartă încă aroma poamelor, brânzeturi alese, din lapte proaspăt de la oi crescute la stânele din Munții Builei, și parfumată miere din stupii de pe pajiștile înflorite ale Builei.

AVENTUREAZĂ-TE

prin locuri cum nici nu ai fi putut să îți imaginezi

Trekking

Vei găsi pe potecile Builei trasee și pentru drumețul ieșit în weekend la plimbare cu familia și pentru montaniarzii experimentați. Am marcat și pregătit pentru voi 19 trasee turistice cu diferite grade de dificultate, care pot fi parcurse de primăvara până toamna, iar unele chiar și iarna, cu locuri de campare frumos amenajate, vetre de foc și panouri informative.

Majoritatea traseelor încep din satele de la poalele Munților Builei, de unde vreme de câteva ceasuri te poți plimba agale prin păduri răcoroase și pajiști pline de flori și fluturi. Iar când vei ajunge sus, dincolo de jnepeni, nu vei regreta pentru că vei găsi un peisaj cu totul aparte: poteci ce șerpuiesc printre stânci prăvălitate și creste zimțate. Aici, pe tărâmurile mai apropiate de nori, poți surprinde capre negre care pasc în voie, micii fluturași de stâncă căutându-și loc de cuibărit și o sumedenie de flori intens colorate.

Vei găsi pe site-ul Parcului (www.buila.ro) descrierea completă a traseelor din Parc, track-urile de GPS, o hartă turistică și regulile de vizitare, precum și informații despre locurile de cazare, refugiile turistice și spațiile de campare.

Pelerinaj

Multă vreme a ascuns acest munte în taina sa locașuri sfinte știute doar de câțiva pelerini. Mărturie sunt schiturile și mănăstirile aflate în zona de periferie a parcului și legendele legate de întemeierea lor.

De pildă, Mănăstirea Arnota a fost ridicată de Matei Basarab, care – spune legenda – fiind urmărit de turci, și-a găsit scăparea ascunzându-se într-un lac cu răchită de pe acest munte, iar drept recunoștință a zidit mai târziu biserica. Puțini știu însă că legenda e infirmată de arheologi, care au descoperit sub actuala bisericuță, zidită între 1633-1636, fundații ale unei biserici mai vechi cu cel puțin două secole. În forma ce s-a păstrat până la noi, bisericuța Arnotei, cu fresca ei valoroasă și mormântul ctitorului, e una din cele mai importante mărturii medievale românești.

La Mănăstirea Bistrița, se păstrează de 5 secole moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul, aduse aici de ctitori, boierii Craiovești. Ele au fost adăpostite uneori într-o peșteră din munte, unde se află două schituri. Cel mai valoros dintre ele este Ovidenia – o bisericuță formată prin închidere cu zid a unui colț al peșterii, ce datează din sec. al XV-lea și păstrează încă picturi în frescă. Într-o fridă a peșterii, mascată cu zidul acestui lăcaș, se ascundeau la vreme de pericol odoarele de preț ale mănăstirii, și mai ales moaștele sfântului Grigorie.

Cățărare și escaladă

Vei găsi în Buila pereți extrem de abrupti și turnuri excelente pentru cățărare. Cei care s-au bucurat de soare răsufând adânc în liniștea din vârful unei santinele de stâncă, îți vor spune că poate cel mai apreciat loc de aici este zona Cheile Cheii – Clăia Strâmbă. Alte zone deschise și recent reamenajate la standarde de siguranță sunt Cheile Olănești (Folea), Cheile Bistriței, Cheile Costești și Arnota.

O sumedenie de trasee clasice îți vor pune priceperea și atenția la încercare. Și doar ca să te tentăm, îți spunem că dacă ești la început poți să te aventurezi pe traseul „micuț” - „Minion” (2A) sau pe cel al „Începătorului” (2B). Un pic mai apoi te așteaptă „Hornul dezghețat” (3B) și „Hornul cu Fereastră” (4A) iar puține lucruri se vor compara cu priveliștea de seară răcoroasă de vară de pe traseul „Amurgului” (4A). Dacă știi la ce te încumeți, „Păianjenul galben” (6B) sigur îți va testa simțul de aprig cățărător, cum bine îți sugerează și numele său. Plecând din luminișul verde de la poalele peretelui abrupt și parcurgând unul dintre cele mai apreciate trasee, „Pasărea Phoenix” (6A), sus te va recompensa priveliștea.

Poți găsi lista completă a traseelor de cățărare și o scurtă descriere a zonelor, la secțiunea „Turism – Zone de cățărare”, pe site-ul Parcului Național Buila-Vânturarița, www.buila.ro.

Speologie

Munții aceștia sculptați de veacuri de ape pe interior ascund un tărâm nebănuț cu peșteri, grote și avene. Coborând aici, cu un echipament corespunzător, vei descoperi o împărăție cu forme și culori dintre cele mai diverse. Stalactitele și stalagmitele te vor surprinde cu siluetele lor adesea bizare, ici și colo vei vedea o coloană sau o draperie cu sclipiri date de un firicel de apă ce se prelinge la suprafață.

Câteva peșteri sunt amenajate pentru vizitare, ele fiind însă cu mult timp înainte folosite de localnici sau de măicuțele și călugării de la schiturile și mănăstirile din zonă, pentru refugiu în caz de pericol, de exemplu Peștera Liliiecilor. Tot în această peșteră, după cum arată și numele, se găsește și o importantă colonie de lilieci, de la micuțul *Pipistrellus* care vine aici doar pe perioada iernii, până la liliacul cârn (*Barbastella barbastellus*) și liliacul urecheat (*Plecotus auritus*). Alte specii, precum liliacul comun (*Myotis myotis*) și liliacul comun mare (*Myotis oxygnathus*) vin în peșteră primăvara pentru reproducere și pleacă apoi toamna.

Peșterile din Buila prezintă importanță științifică și datorită micilor vietăți care-și găsesc un habitat prielnic în condițiile umede, răcoroase și întunecoase de aici. Printre acestea, putem menționa chilopodele (*Lithobius decapolitus*), al căror nume în limba greacă înseamnă „100 de picioare”. Din cele peste 100 de peșteri, 10 au fost declarate arii protejate: Peștera Liliiecilor (Sf. Grigorie Decapolitul), Peștera Valea Bistrița, Peștera Caprelor, Peștera din Cheile Comarnicelor (Munteanu Murgoci), Peștera Caprelor, Peștera Pagodelor, Peștera Rac, Peștera cu Lac, Peștera cu Perle, Peștera Clopot și Peștera Arnăuților.

ÎNVAȚĂ

Lecții în aer liber, animații în natură,
drumeții și tabere cu copii

Parcul Național Buila-Vânturarița este locul ideal pentru organizarea și desfășurarea de lecții în natură, tabere și excursii cu copiii.

Pentru aceasta, am pregătit trasee tematice-educative special destinate copiilor și tinerilor, dar care se pot dovedi deopotrivă interesante și pentru adulți, prin modul interactiv de prezentare a informațiilor.

Unde putem desfășura lecții în aer liber?

1. Traseul Ranger Junior și tabăra de corturi din Poiana Prislop

Asociația Kogayon desfășoară încă din anul 2007 programul Ranger Junior, la care anual, vara, iau parte elevii școlilor din vecinătatea Parcului. În Poiana Prislop (vezi harta mare) am amenajat un foisor cu panouri, special pentru lecțiile în aer liber. De aici pornește traseul Rangerului Junior, pe parcursul căruia copiii pot afla o mulțime de detalii interesante despre cum s-au format Munții Builei și de ce găsim aici fosile vechi de sute de milioane de ani, despre o sumedenie de viețuitoare și flori rare, despre pădurile de fag, molid și brad, vremea la munte și despre cum ne pregătim pentru o excursie.

lemnul mort

- un univers colorat al gândăcelilor, ciuperților și lichenilor -

Ceea ce la o primă vedere poate părea doar un arbore mort, căzut, putrezit și năstărosit, este în realitate un adevărat univers în miniatură pentru a sumedenie de gândăceci, ciuperci, mușchi, licheni, fuluți și multe alte mici viețuți.

O pădure în care se găsește lemn mort este mult mai bogată în specii, mai pitorească, mai colorată și... mai plină de viață!

Privește cu atenție deservul de mai mai jos.

Tu câte forme de viață diferite poți vedea?

Ală răspunsul corect ridicând clapeta!

2. Traseul Poveștile Pădurii

Deschisă în primăvara anului 2010, această potecă tematică este o incursiune de poveste în lumea minunată a Pădurii. Cei care pășesc cu ochii și inima larg deschise nu vor pleca dezamăgiți, deoarece alături de câteva surprize pregătite de noi pe traseu, veți avea ocazia să descoperiți Pădurea cu toate cele 5 simțuri.

De-a lungul traseului ce durează aprox. 5 ore, veți afla care sunt diferențele dintre o pădure naturală și una plantată și cât timp îi ia unei păduri să ajungă „la bătrânețe”. Mai apoi, vă așteaptă o surpriză tactilă ce vă va dezvălui diferite texturi de scoarță și forme de frunze ale arborilor des întâlniți în Parc. Aproape de popasul din Poiana Scărișoara v-am pregătit o scurtă „lecție” despre cum ne dăm seama ce viețuitoare se află sau au trecut prin zonă, după semnele și urmele lăsate. Iar dacă aveți impresia că lemnul mort și arborii bătrâni nu sunt deloc folositori, veți putea afla despre rolul lor extrem de important într-o pădure și despre universul în miniatură pe care îl susțin. Și pentru că Pădurea a fost dintotdeauna un loc de naștere a legendelor, am cules pentru voi una des auzită în părțile locului, cea despre Muma Pădurii.

Pe lângă excursiile organizate pe cele două trasee menționate, Administrația Parcului Național Buila-Vânturarița poate organiza la cerere:

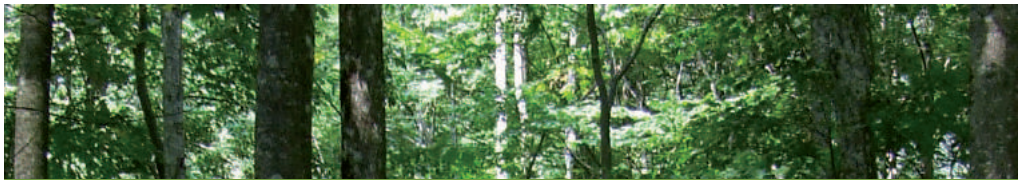
- prezentări ale parcului (fotografii, filme) realizate de către personalul parcului și voluntari, în școlile interesate;
- lecții de educație ecologică și animație în natură, realizate de personalul parcului și voluntari, pentru elevii din școlile interesate;
- drumeții pe parcursul unei zile în Parcul Național Buila-Vânturarița;
- tabere organizate pe durata a 2-3 zile în Parc, la cort (vara) și cabană (iarna);

Ce vor face copiii pe durata drumețiilor și taberelor?

- vor vizita zone sălbatice și interesante ale Parcului Național Buila-Vânturarița;
- vor parcurge trasee turistice montane, vizitând obiective turistice (chei, peșteri, mănăstiri, schituri etc.) - vor deprinde abilități de utilizare a echipamentului și tehnicilor de cercetare în zona montană: GPS, busolă, binoclu, lunetă de observații, alte instrumente de măsură, determinatoare de floră și faună, echipament de escaladă etc. - vor învăța lucruri noi despre mersul la munte: instalarea taberei, montarea cortului, aprinderea focului, orientarea turistică, evitarea și ieșirea din situații neprevăzute, acordarea primului ajutor etc.
- vor descoperi o parte din „secretele” naturii pe teritoriul Parcului Național: floră, faună, pădure, habitate, geologie, relief, peșteri, tradiții, cultură etc. - se vor bucura, relaxa și distra prin participarea la jocurile și concursurile organizate pe durata taberelor și la focul de tabără.

Vrei să știi mai multe?

Contactează-ne și-ți vom răspunde cu drag!

e-mail: office@buila.ro
website: www.buila.ro

VIZITEAZĂ

Minuni ale naturii, situri culturale, așezăminte monahale

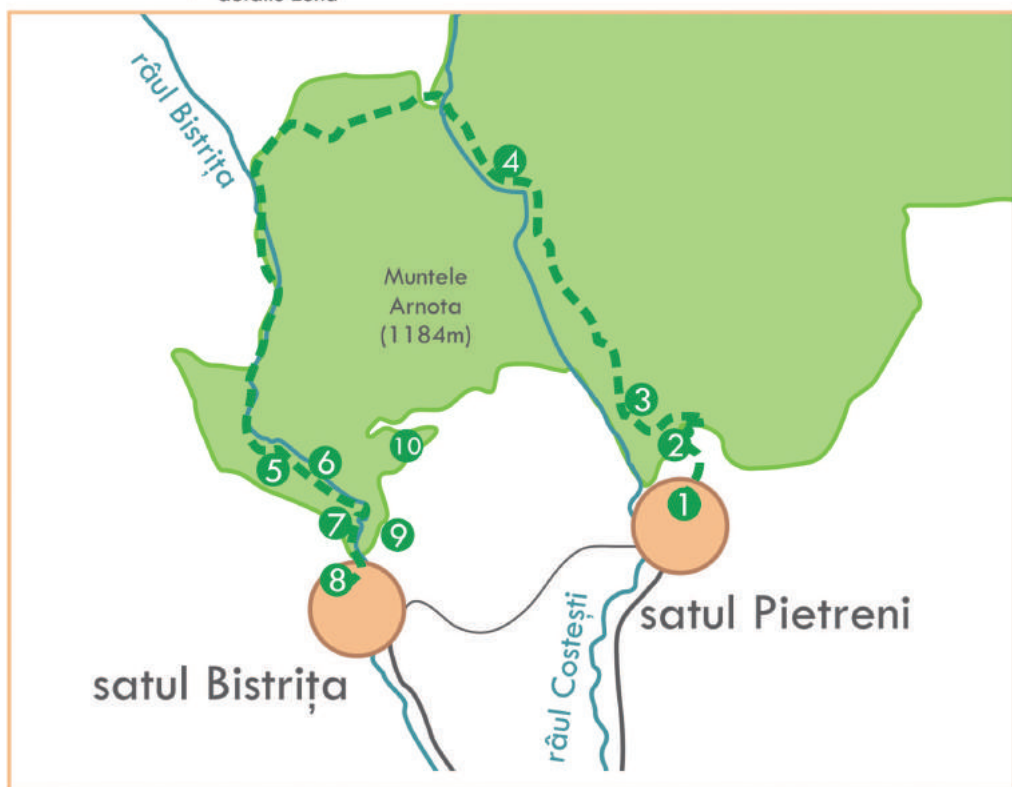
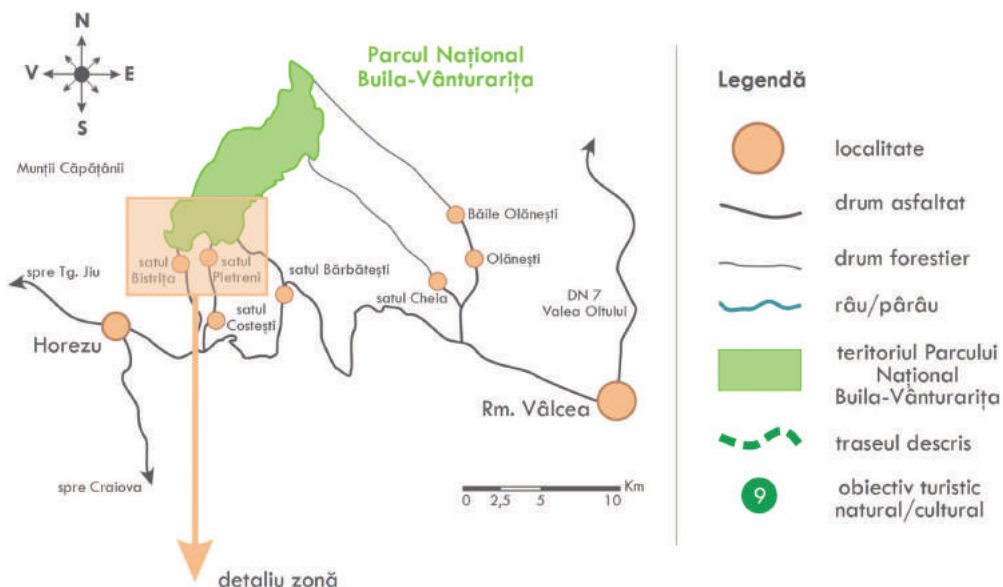
Obiectivele turistice din Parcul Național Buila-Vânturarița

În următoarele pagini, îți prezentăm principalele obiective turistice ale parcului, grupate pe patru zone principale, în care am inclus descrierea celor mai importante obiective turistice, pentru ca tu să nu ratezi nimic din frumusețile Builei.

Zona 1

Pentru cel care ajunge prima oară în Parcul Național Buila-Vânturarița, cel mai potrivit pentru a face cunoștință cu muntele este traseul de ecoturism, desfășurat între satele Bistrița și Pietreni ([punctul 1 pe harta alăturată](#)). Acest traseu înconjoară Muntele Arnota și poate fi completat cu o ascensiune pe acest munte, cel puțin până la mănăstire. Pe parcursul acestui traseu ușor, de câteva ore, potrivit pentru toată familia, vom afla despre bogățiile artistice și valoarea istorică a Mănăstirilor Bistrița (8) și Arnota (10), sau a schiturilor “44 Izvoare” (2) și Păpușa (9). De asemenea, ne vom strecura cu sfială și fiori în Peștera Sfântului Grigorie Decapolitul (7), unde ne așteaptă schiturile rupestre și o colonie de lilieci. Vom putea admira frumusețea sălbatică a Cheilor Bistriței (6) și Cheilor Costești (3). Traseul ne ajută să cunoaștem de asemenea flora și fauna masivului, prin panouri montate în popasuri, precum Peștera Urșilor (5) sau Izvorul Priboi, trecând pe lângă o frumoasă poiană cu ghiocei (4). Pitorescul drum de pe Muntele Arnota ne va îndrepta însă privirea și spre cariera de calcar, unde acum am putea doar să ne imaginăm cum arăta muntele în urmă cu doar 50 de ani.

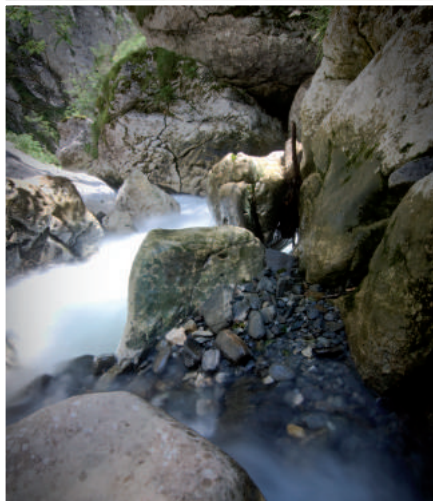

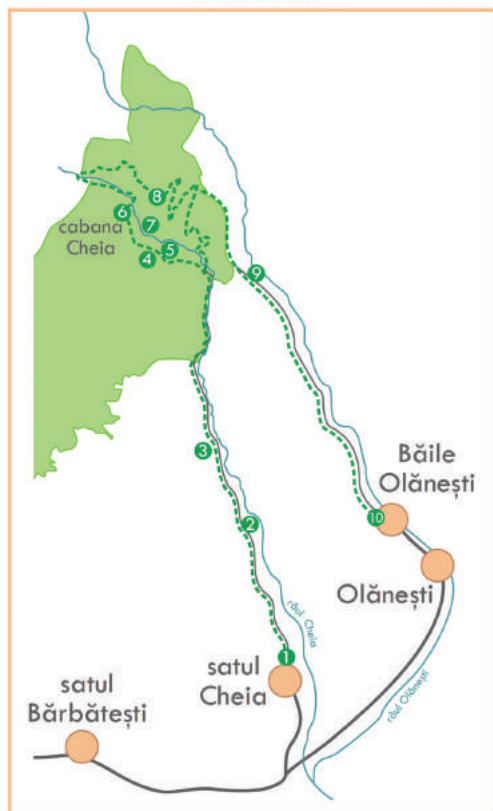
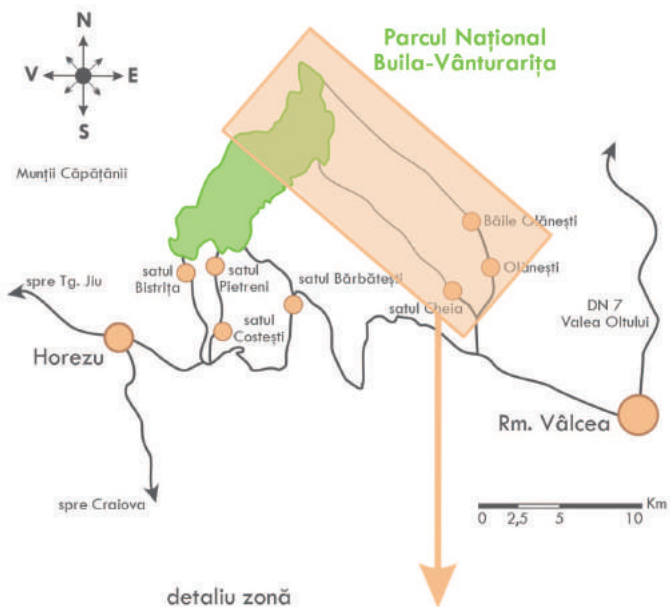

Zona 2

Zona Cheilor Cheii (punctul 5 pe harta alăturată) și a Cheilor Folea sau Olănești (9) este una din cele mai spectaculoase din masiv. Poți face aici escaladă (7) pe trasee alpine (în impresionantele abrupturi ale Stogșoarelor sau Clăii Strâmbe) sau drumeții pe poteci pitorești, dintre care cea care urmează Brâna Caprelor (4) este deosebită și cu pravești uimitoare, dar și cu grad sporit de dificultate. În plus, se pot face mici escapade speologice (nu ar trebui ratate cavități precum Peștera cu Lac sau Peștera Arnăuților). Se poate ajunge aici pe drumuri forestiere, fie dinspre Băile Olănești (10), printr-un tunel tăiat în stânca Muntelui Stogu (8), fie dinspre satul Cheia (punctul 1 pe hartă), urmând drumul ce trece pe lângă pitorescul schit Iezer (2), cu chilia rupestră a Sfântului Antonie, iar apoi printr-o frumoasă pădure de fagi (3). Poziția cabanei Cheia (6), aflată într-un punct-cheie (o căldare între munți), îndeamnă la petrecerea mai multor zile în împărăția stâncilor.

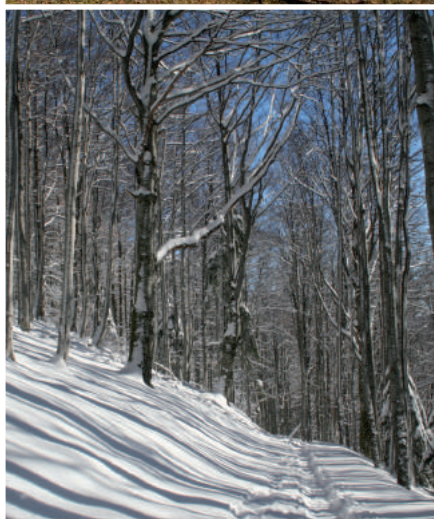
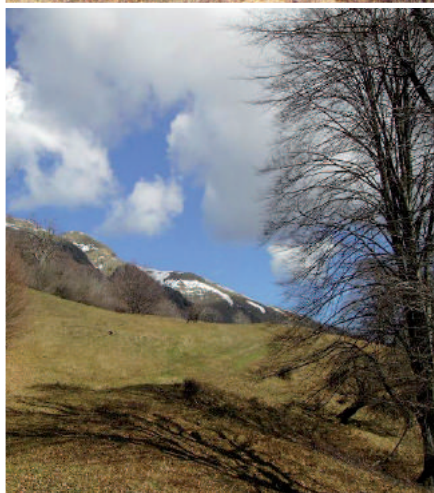

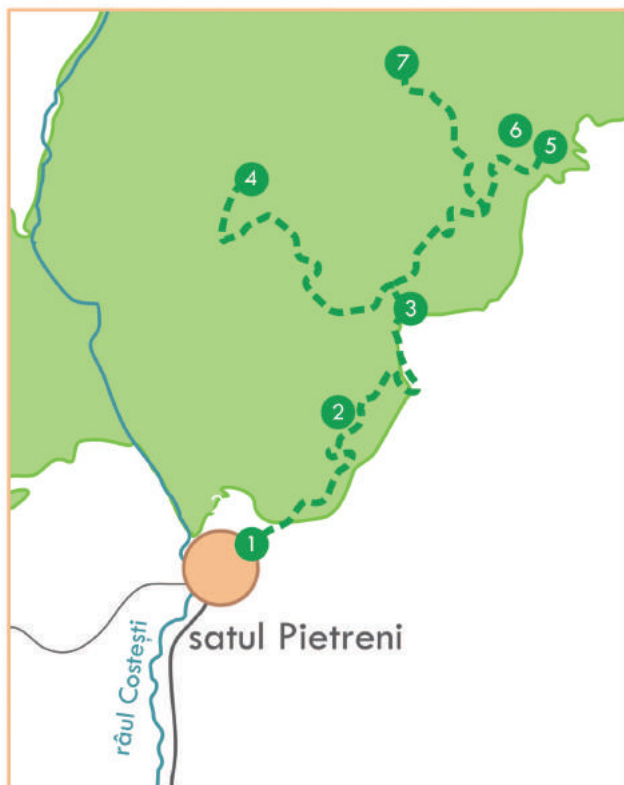
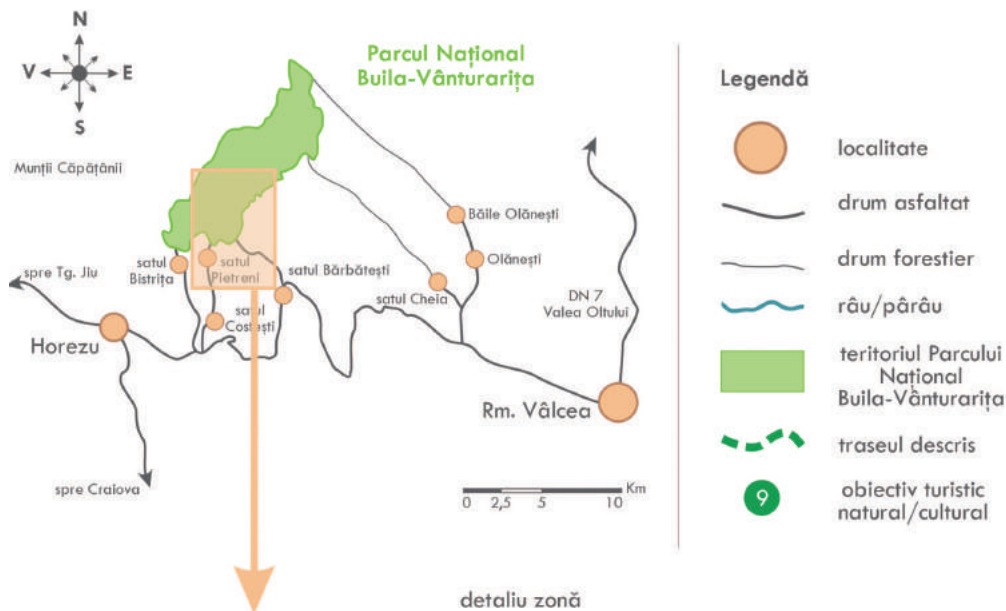
Legendă

- localitate
- drum asfaltat
- drum forestier
- râu/pârâu
- teritoriul Parcului Național Buila-Vânturarița
- traseul descris
- obiectiv turistic natural/cultural

Zona 3

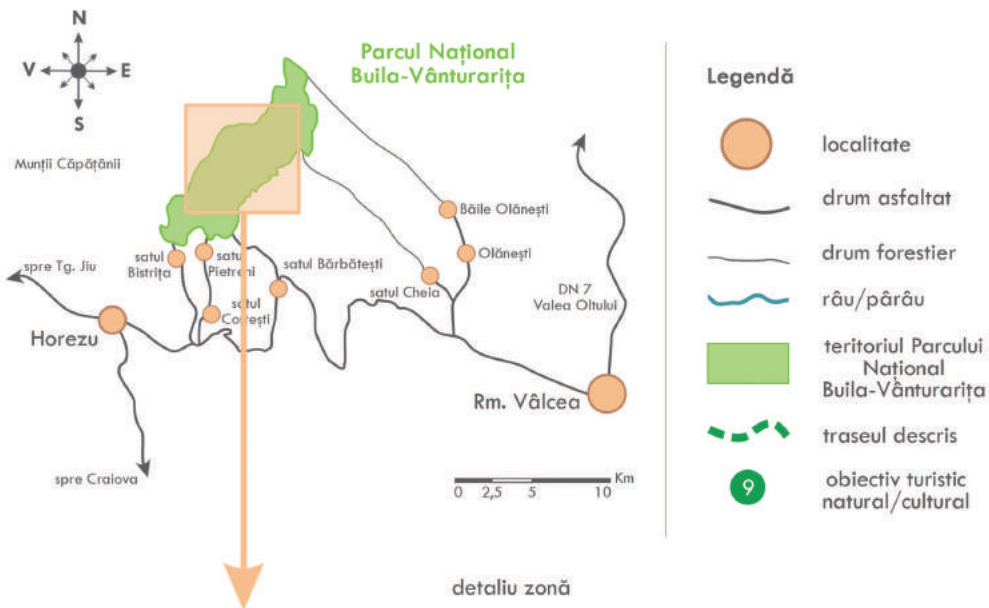
Dinspre satul Pietreni (punctul 1 pe harta alăturată) poți ajunge într-o altă zonă turistică la fel de pitorească a masivului. Aici s-a amenajat și traseul numit „Poveștile pădurii” (2), de-a lungul căruia aflăm multe lucruri interesante despre viața pădurilor din Buila. Cei dornici să urce spre creste au la dispoziție potecile de pe munții Cacova și Piatra (4), și pot înnopta în condiții de bivouac la refugiul din Poiana Scărișoara (3) și mai ales la refugiul turistic din Curmătura Builei (7). Cei pasionați de locurile liniștite și frumoase ca o gură de rai, vor trece cu siguranță și pe la Mănăstirea Pătrunsa (5), schit retras de civilizație, aflat la picioarele muntelui. O scurtă drumeție de aici vă va purta la poalele „Casei de Piatră” (6), o frumoasă arcadă naturală.

Zona 4

Zona cea mai înaltă a Parcului Național este străbătută de poteca de creastă dintre Curmătura Builei (punctul 1 pe harta alăturată) și Curmătura din Oale (5). Ea trece prin cele mai înalte vârfuri ale masivului, de peste 1800m: Buila (2), Vânturarița (3) și Vioreanu (4), urmând îndeaproape marginea imensului abrupt calcaros nord-vestic. Panoramele sunt impresionante, nelipsind nici zonele mai dificile, dar spectaculoase. O perspectivă deosebită oferă și poteca ce merge paralel cu creasta (6), pe la baza marelui abrupt (numită prin „dosul Builei”), legând cantonul silvic Prislop (7) de cabana Cheia (8). Urcușul spre creastă este cu efort susținut și câteva sectoare mai dificile, mai ales dinspre Cabana Cheia – Curmătura Oale, dar odată ajuns pe vârf, vei fi fermecat de panoramele generoase și peisajul crestei presărate de lapiezuri, Hornurile Popii din Curmătura Builei și grohotișul mărginit de jnepeni.

Regulile de vizitare ale
PARCULUI

Te-ai decis să explorezi cărările însoțite ale Builei? Vei fi surprins și încântat să afli că aici ai, de câțiva ani, toate condițiile: poteci amenajate și marcate proaspăt, indicatoare la toate intersecțiile de trasee, panouri de informare în multe puncte-cheie, o cabană turistică și patru refugii turistice. În plus, regulile Parcului Național, aplicate cu strictețe, fac din acest munte o oază de liniște și curățenie, și vei descoperi că este o adevărată plăcere să-ți străbați potecile.

Bineînțeles, se poate mereu mai bine, dar pentru aceasta, ești invitat și tu să contribui la păstrarea acestor frumuseți, în aceeași stare în care le-ai găsit, pentru a putea bucura mai departe și pe alți turiști.

Dar iată ce-ți oferă Parcul Național:

În primul rând, poți afla informații la sediul administrației Parcului, în orașul Horezu (str. Pieței nr.7), la telefon: 0250.860.157 sau de la intrările în Parc, unde sunt amplasate panouri mari care te introduc în atmosferă (în satele Costești, Bistrița, Pietreni, Bărbătești, Cheia și în orașul Băile Olănești). Există 19 trasee turistice marcate (peste 250 km de drumuri forestiere și poteci), de-a lungul cărora te vor ajuta stâlpi și săgeți indicatoare, și chiar locuri de popas amenajate. Având și valoare estetică, tot acest „mobilier” turistic a fost realizat din lemn, în încercarea de a se încadra cât mai bine în peisaj.

Pentru înnopțat în condiții de bivouac, ai la dispoziție 8 locuri de campare amenajate (Cheile Bistriței, Poiana Prislop, Poiana Scărișoara, Poiana Pătrunsa, Schitul Pahomie, Cheia-tunel, Cabana Cheia, Cheile Olănești). Cele 4 refugii, aflate în locuri-cheie (Curmătura Builei, Poiana Scărișoara, Piscul cu Brazi, La Troiță), te așteaptă și ele să te bucuri de un loc curat de adăpost, unde - cu un izopren și un sac de dormit - te vei simți regește la adăpostul lemnului proaspăt, cu miros de rășină. Iar pentru un loc călduros și primitiv

în orice anotimp, poți apela cu încredere la cele 20 de locuri ale Cabanei Cheia.

Dar pentru a te bucura deplin de toate aceste condiții, trebuie să respecti și regulile gazdei, așa-i? Asta înseamnă să nu folosești decât potecile sau traseele de cățărare marcate; căci dacă fiecare ar bate o potecă pe oriunde ar dori, în scurt timp s-ar crea un adevărat labirint.

Te rugăm, de asemenea să nu campezi sau să faci focul decât în locurile special amenajate, fără a interveni cu absolut nimic în peisajul natural. Este interzisă inclusiv colectarea de plante sau roci, fără acordul Administrației Parcului. Vânătoarea este de asemenea o activitate strict interzisă pe teritoriul parcului. Organizarea de excursii și competiții sportive este încurajată, dar trebuie să aibă și ea în prealabil acordul Administrației și Salvamontului. Aceste restricții urmăresc să conserve cât mai mult din peisajul natural, deci este bine să le respectăm, pentru a oferi și urmașilor noștri bucuria de a putea admira Muntele.

Se înțelege că este interzisă, de asemenea, poluarea și abandonarea deșeurilor de orice fel pe teritoriul parcului. Ne vom strânge fiecare gunoiul și-l vom lua cu noi la plecare mereu. Căci deși există și containere de gunoi special amenajate, este preferabil să nu le folosim, pentru că evacuarea gunoiului de pe munte este costisitoare și anevoioasă.

Mai mult, distrugerea sau degradarea panourilor, amenajărilor, marcajelor, indicatoarelor sau refugiilor se poate pedepsi cu amenzi usturătoare. Pentru acestea au muncit zile întregi (uneori chiar luni) oameni dedicați, adesea în mod voluntar. Înainte de a pleca la drum, mai trebuie să reținem că accesul auto este permis numai pe drumurile forestiere publice, iar accesul cu mijloace motorizate sportive (de genul ATV-urilor) este strict interzis în întreg Parcul Național.

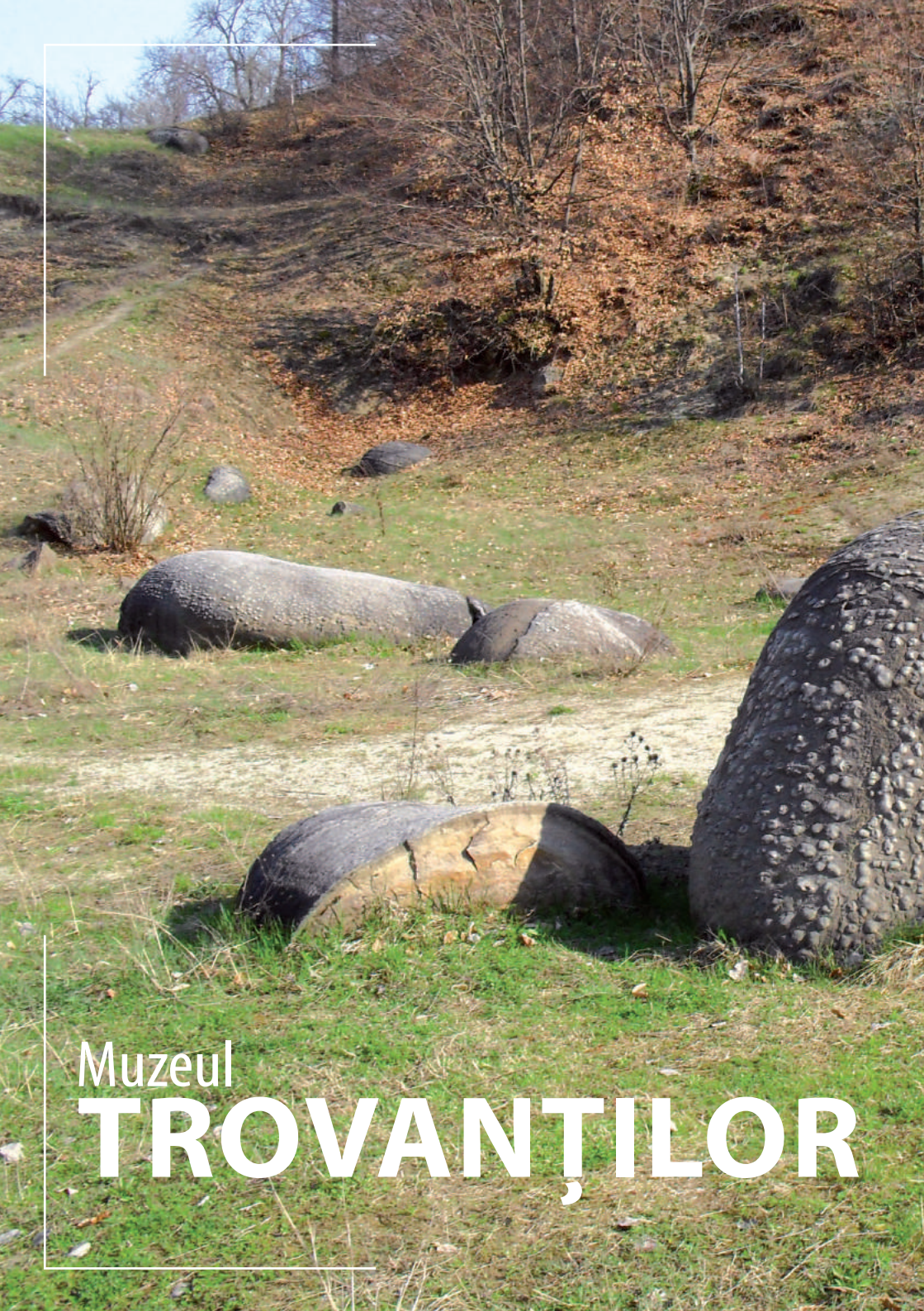

CE ESTE INTERZIS

CE ESTE PERMIS

Muzeul

TROVANȚILOR

Povestea trovanților

Imaginați-vă că acum peste 100 milioane de ani o mare parte din Oltenia de azi era acoperită de ape. Aici se vărsau o mulțime de râuri venite din munți, aducând cu ele sedimente de diverse dimensiuni (nisipuri fine, pietrișuri mici și mai mari).

Povestea geologică a trovanților începe în urmă cu peste 7 milioane de ani, când această zonă arăta cu totul altfel decât o vedem astăzi: în nord-vestul acestei mări, care se umplea treptat cu sedimente, un vechi fluviu și-a creat o deltă, pe locul unde se află astăzi Muzeul Trovanților din Costești. Ceea ce face ca aceste sedimente să fie speciale este că aici geologii au descoperit pentru prima dată acești „bulgări” de nisip și pietriș, pe care i-au denumit trovanți.

Pietrele care cresc

...spun sătenii locurilor că ar fi acești trovanți. Și parțial au dreptate. Explicația științifică a geologilor este că trovanții se formează doar în anumite condiții: acolo unde există depozite de nisip și pietriș cu porozitate ridicată și când prin spațiul mare dintre granule circulă apă cu substanțe minerale dizolvate.

Aceste substanțe, în timp, prin cristalizare, formează un fel de ciment care leagă granulele între ele în jurul unor nuclee iar acestea continuă „să crească” căpătând diverse dimensiuni și forme.

Acest proces continuă și astăzi în interiorul muntelui de nisip și pietriș de la Costești.

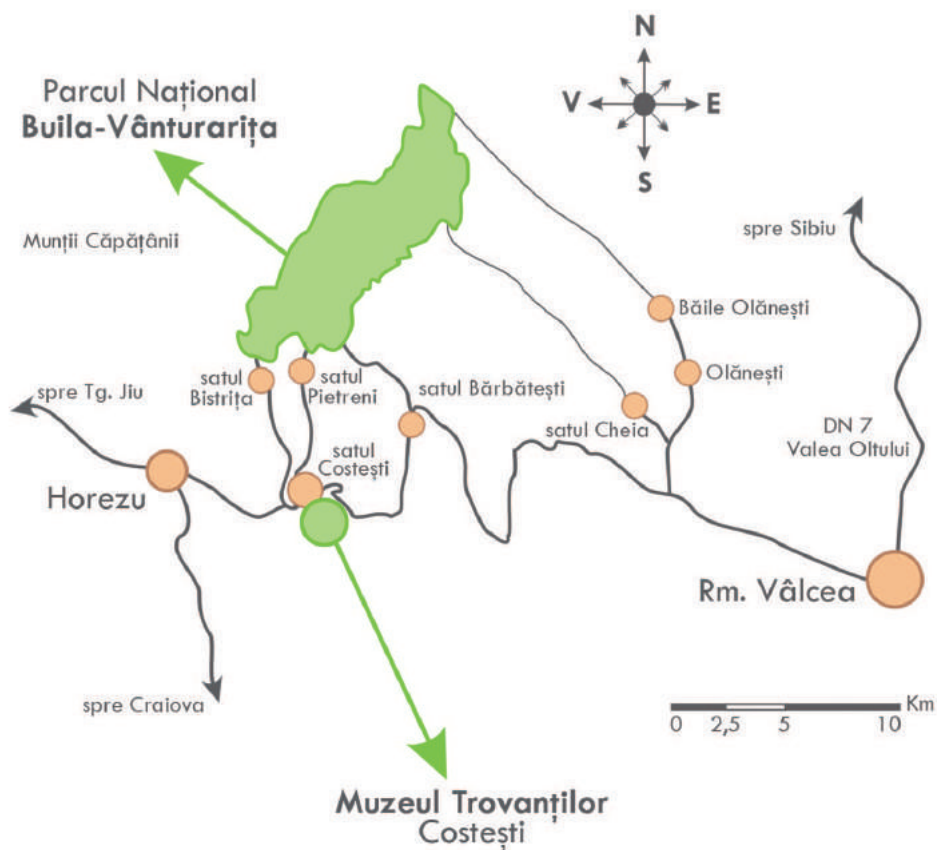
Legende sunt multe

...și unele vorbesc despre niște pietre ciudate care, pe înserat, ascunse de ochii curioși ai oamenilor, vorbesc, șoptesc, se mișcă... Sunt zvonuri că ar fi ouă ale unor creaturi dispărute, precum dinozaurii, sau că înșiși oamenii le-au sculptat. Se spune că ar fi încărcăți cu energie pozitivă sau că ar crește de fiecare dată după ploaie.

Aceste forme, adesea bizare, iau înfățișări dintre cele mai diferite: de la balauri încolăciți într-un somn adânc, la spinări ondulate lenevind în soare, carapace de broaște țestoase și capete de berbeci cu coarne inelate. Adesea ai impresia că ești într-o tabără de sculptură, dar te afli în atelierul celui mai iscusit meșter dintre toți: Natura. Atelierul îi așteaptă pe cei care pășesc cu imaginație să descopere enigmaticele ascunse ale trovanților!

Localizarea Muzeului Trovanților

Muzeul se află pe stânga DN 67 (dacă sa vine dinspre Râmnicu Vâlcea) la 300 de metri de intrarea în comuna Costești. Se întinde pe o suprafață de 1,1 hectare și se află la baza unei cariere de nisip.

Lista traseelor turistice

din Parcul Național Buila - Vânturarița

Triunghi albastru

1

Dificultate : **medie**

Timp de mers: vara : 4 ½ - 5 ½ h

Iarna nu se recomandă pe porțiunea Plaiul Zănoaga – Curmătura Rodeanu

Mănăstirea Bistrița (racord traseul 2) - Cheile Bistriței - Între Râuri - Valea Cuca - Plaiul Zănoaga - Curmătura Rodeanu (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățâanii)

Bandă albastră

2

Dificultate : **mare**

Timp de mers: vara : 9 - 10 h

Iarna nu se recomandă decât pe porțiunea Bistrița – Vf. Arnota

Mănăstirea Bistrița (racord traseul 1) - Mănăstirea Arnota - Vârful Arnota (1183m) - Șaua Târnicior (racord traseul 4) - Vârful Prislop (racord traseul 3 apoi comun) - Vârful Netedu (1757 m) (racord traseul 17, apoi comun) - Vârful Lespezi (1822 m) - Vârful Govora (1958 m) - Șaua Zmeuret (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățâanii)

Triunghi galben

3

Dificultate : **medie**

Timp de mers: vara : 8 - 9 h

Iarna nu se recomandă decât pe porțiunea Plaiul Netedu – Șaua Zmeureț

Satul Pietreni (racord traseul 5) - Cheile Costești - Izvorul Priboiului (racord traseul 11) - Valea Prislop (racord traseul 4) - Cantonul Silvic Prislop - Valea Prislop (racord traseul 6) - Plaiul Netedu - Vârful Netedu (1757 m) (racord traseele 2, 17, apoi comun) - Vârful Lespezi (1822 m) - Vârful Govora (1958 m) - Șaua Zmeuret (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățâanii)

Cruce albastră

4

Dificultate : **mică**

Timp de mers vara : 30 - 40 min

Iarna - ¾ - 1 h

Valea Bistrița (Între Râuri) (racord traseul 1) - Valea Târniciorului - Șaua Târnicior (racord traseul 2) - Valea Prislop (racord traseul 3)

Triunghi roșu

5

Dificultate : **medie**

Timp de mers vara : 7 - 8 h

Iarna e interzis pe porțiunea Muntele Cacova – Curmătura Comarnice

Satul Pietreni (racord traseul 3) - Valea Pârăului Sec (Valea Morii) - Poiana Scărișoara (racord traseul 6) - Muntele Cacova (racord traseul 11) - La Troiță (racord traseul 6) - Poiana de Piatră - Poiana Fața Piscului (Poiana Frumoasă) - Curmătura Comarnice (racord traseele 10, 17, apoi comun cu traseul 17) - Cabana Cheia (racord traseele 12, 13, 14, 15, 18)

Punct galben

6

Dificultate : **mare**

Timp de mers vara : 5 - 5 ½ h

Iarna nu se recomandă pe porțiunea Schitul Pătrunsa – Valea Costești

Satul Bărbătești (racord traseele 7, 8) - Dealul Siliștea - Poiana Scărișoara (racord traseul 5) - Schitul Pătrunsa (racord traseul 8) - Curmătura Builei (racord traseele 7, 8, 11) - La Troiță (racord traseul 5) - Valea Costești (racord traseul 3)

Cruce albastră**7**Dificultate : **medie**

Timp de mers vara : 4 - 4 ½ h

Iarna nu se recomandă pe porțiunea Valea Bulzului – Curmătura Builei

Satul Bărbătești (racord traseul 6) - Valea Otăsăului (comun cu traseul 8) - Valea Bulzului (racord traseul 6) - Vf. Țucla - Curmătura Builei (racord traseele 6, 11)

Cruce roșie**8**Dificultate : **medie**

Timp de mers vara : 6 ½ - 7 ½ h

Iarna : 8 - 9 h

Comuna Bărbătești (racord traseul 6) - Valea Otăsăului (comun cu traseul 7) - Schitul Pătrunsa (racord traseul 6) - Schitul Pahomie (racord traseele 9, 10) - Valea Comarnice - Valea Cheia (racord cu traseul 12, apoi comun) - Schitul Iezer - Satul Cheia

Punct albastru**9**Dificultate : **medie**

Timp de mers vara : 4 - 4 ½ h

Iarna e interzis pe porțiunea Stâna Ștevioara – Șaua Ștevioara

Schitul Pahomie (racord traseele 8, 10) - Stâna Ștevioara - Muchia Frumoasă - Șaua Ștevioara (racord traseul 11)

Punct galben**10**Dificultate : **medie**

Timp de mers vara : 4 - 5 h

Iarna e interzis pe porțiunea Stâna Oale – Curmătura Oale

Schitul Pahomie (racord traseele 8, 9) - Stâna Oale - Curmătura Oale (racord cu creasta Buila-Vânturarița) - Curmătura Comarnice (racord traseele 5, 17)

Punct roșu**11**Dificultate : **mare**

Timp de mers vara : 7 - 8 h

Iarna e interzis

Valea Prislop (Izvorul Priboi) (racord traseul 3) - Muntele Cacova (racord traseul 5) - Vârful Piatra (1643 m) - Curmătura Builei (racord traseele 6, 7) - Vârful Vânturarița Mare (1885 m)

Triunghi albastru**12**Dificultate : **mare**

Timp de mers vara : 4 - 5 h

Iarna e interzis pe Brâna Caprelor

Satul Valea Cheii - Schitul Iezer - Valea Cheia (comun cu traseul 8) - Cabana Codric (Cantonul Silvic Comarnice) (racord cu traseul 13) - Cabana Cheia (pe Brâna Caprelor) (racord traseele 5, 13, 14, 15, 17, 18)

Cruce galbenă**13**Dificultate : **mică**

Timp de mers vara : 2 - 2 ½ h

Iarna : 3 - 4 h

Cabana Codric (Cantonul Silvic Comarnice) (racord cu traseul 12) - Șaua La Lac (racord traseele 14, 15, 19 apoi comun cu traseele 14 și 15) - Șaua Stogsoare (tunel) - drum Cabana Cheia (racord traseele 5, 12, 14, 15, 17, 18)

Bandă galbenă**14**Dificultate : **mică**

Timp de mers vara : 6 - 6 ½ h

Iarna: 8 - 9 h

Băile Olănești - Valea Olănești - Cantonul Silvic Mânzu (comun cu traseul 16) - Șaua Prislopel (racord cu traseele 15, 19, apoi comun) - Șaua La Lac (racord cu traseul 13, apoi comun) - Curmătura Stogsoare - Cabana Cheia (racord traseele 5, 12, 13, 17, 18)

Cruce roșie**15**Dificultate : **mică**

Timp de mers vara : 6 - 7 h

Iarna: 8 - 9 h

Băile Olănești - Plaiul Piatra Tăiată - Șaua Prislopel (racord cu traseul 14, apoi comun cu traseele 14 și 19) - Șaua La Lac (racord cu traseele 13) - Curmătura Stogsoare - Cabana Cheia (racord traseele 5, 12, 14, 17, 18)

Triunghi galben**16**Dificultate : **medie**

Timp de mers vara : 6 - 7 h

Iarna: 8 - 9 h

Băile Olănești - Valea Olănești - Cantonul Silvic Mânzu (comun cu traseul 14) - Cheile Olănești - Vf. Folea

Bandă albastră**17**Dificultate : **medie**

Timp de mers: vara : 8 - 9 h

Iarna nu se recomandă pe porțiunea Plaiul Lespezi - Șaua Zmeuret

Cabana Cheia (racord traseele 5, 12, 13, 14, 15, 18) - Curmătura Comarnice (comun cu traseul 5, racord traseul 10) - Plaiul Lespezi - Curmătura Lespezi - Vârful Netedu (1757 m) (racord traseele 2, 3, apoi comun) - Vârful Lespezi (1822 m) - Vârful Govora (1958 m) - Șaua Zmeuret (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățâanii)

Triunghi roșu**18**Dificultate : **medie**

Timp de mers vara : 6 ½ - 7 h

Iarna nu se recomandă

Cabana Cheia (racord traseele 5, 12, 13, 14, 15, 17) - Șaua Hădărău (racord traseul 19) - Vf. Căprăreasa - Vf Gera (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățâanii)

Cruce albastră**19**Dificultate : **mare**

Timp de mers vara : 8 - 9 h

Iarna nu se recomandă pe porțiunea Șaua La Lac - Vf. Gera

Băile Olănești - Plaiul Piatra Tăiată - Șaua Prislopel (racord cu traseul 14) - Șaua La Lac (racord traseul 13) - Șaua Hădărău (racord traseul 18) - Vf. Căprăreasa - Vf. Gera (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățâanii)

Pentru o descriere completă a traseelor și track-urilor de GPS accesează

www.buila.ro

Poteci însorite!

www.buila.ro
www.trovanti.ro

Material realizat în cadrul proiectului „Promovarea ariilor naturale protejate de către tinerii localnici”, derulat de Asociația Kogayon cu sprijinul Administrației Parcului Național Buila-Vânturarița. Proiect finanțat de Fundația pentru Parteneriat și MOL România în cadrul Programului de finanțare Spații Verzi componenta Ariei Naturale Protejate 2010.